

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 6 FEBRUARI 2006 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not. nr. DE 66.L3.1108/04/26 Griffie nr

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

- 1. _____, sanitaire helpster, geboren te _____ op _____, wonende te _____;
- 2. _____, verzekeringsmakelaar, geboren te _____ op _____, wonende te _____;
- 3. _____, met ondernemingsnummer _____, oprichting 1.7.1988, met maatschappelijke zetel te _____

Verdacht van :

Te _____ :

A. bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, te hebben uitgevoerd namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

de eerste vanaf 7 augustus 2003 (stuk 9 van 66.L3.1108/03) tot en met datum der dagvaarding (23 augustus 2005)
de tweede vanaf 3 april 2003 (stuk 9 van 66.L3.1106/03) tot en met datum der dagvaarding (23 augustus 2005)

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG DENDERMONDE

Hoge besep door ministerie
beschikkingen op 17 februari 2006 - Hoge besep door
Koning alle beschikkingen op 17 februari 2006 - Hoge besep door het Vlaamse Ministerie tegen alle beschikkingen
op 21 februari 2006 -
(3° beschikking) tegen alle
(1° beschikking) en
(2° beschikking)

B. de derde vanaf 3 april 2003 tot en met datum der dagvaarding (23 augustus 2005)

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-3°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening als eigenaar te hebben toegestaan of te hebben aanvaard dat één van de onder artikel 99 1° en 2° bedoelde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden te hebben, namelijk de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben laten wijzigen van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Met de omstandigheid voor de eerste, de tweede en de derde dat de tenlasteleggingen A en B gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

De derde tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 9.000 (18 maanden X € 500/maand) zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis 8 a 81 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:
01) met zetel te

(oprichting 1988-07-
met ondernemingsnummer

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop ontvangen op 11/12/1996.

De rechtbank nam kennis van:

- het tussenvonnis dd. 31 oktober 2005 van deze rechtbank en kamer;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting d.d. 28 november 2005:

- het **openbaar ministerie**, waargenomen door _____ sub-stituut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- de **eerste beklagde** _____ **en de tweede beklagde** _____ in hun middelen van verdediging, voorgedragen door henzelf;
- de **derde beklagde** _____, in haar middelen van verdediging voorgedragen door haar lasthebber ad hoc mr. _____ advocaat te _____ die haar vertegenwoordigde.

1. Beknopt overzicht van de feitelijke elementen zoals deze blijken uit het strafdossier

1.1

Bij proces-verbaal van 9 maart 2004 van de politie van de politiezone _____ werd vastgesteld dat voor het pand gelegen te _____ kadastraal gekend onder _____ de bestemming van het gebouw zonder geldige vergunning werd gewijzigd. Van een recreatiewoning werd een hoofdverblijf gemaakt (stuk 2, subkaft II, strafdossier).

1.2

De woning ligt volgens het gewestplan _____ (koninklijk besluit van 7 november 1978) in een gebied voor verblijfsrecreatie (stuk 2, subkaft II, strafdossier)

1.3

De eerste beklagde verklaarde op 27 april 2004 (stuk 9, subkaft II, strafdossier): *"Ik woon sedert 7/8/2003 op het adres _____ Ik woon samen met _____ Ik heb nog een andere eigendom doch deze is onverdeeldheid. Ik ben gaan samenwonen met _____ die in een recreatiewoning woonde. Ik wist dat het gebruik van een recreatiewoning als hoofdverblijf een inbreuk met zich meebrengt. (...) Ik oefen geen enkele activiteit uit in de bouwsector en verkavel ook geen gronden."*

De eerste beklagde verklaarde verder op 1 december 2004 (stuk 24, strafdossier): *"Ik ben mede-zaakvoester van de _____ (...) De woning wordt verhuurd via een patrimoniumvennootschap, wat _____ is, omdat ze eigen(aar) is van de woning. (...)"*

De tweede beklagde verklaard op 27 april 2004: *"Ik woon sedert 3/4/2003 op mijn adres van inschrijving. Ik ben huurder van die woning (...) Door echtscheidingsproblemen ben ik aldaar gaan wonen met het inzicht te zoeken naar een andere officiële hoofdverblijfplaats hetgeen ik ook aan het doen ben. Ik wist dat het gebruik van de recreatiewoning als hoofdverblijf een inbreuk is. Ik ben zaakvoerder van de bouwfirma _____ en wij verkavelen geen gronden."*

1.4

Bij brief dd. 24 maart 2004 stelde het college van burgemeester en schepenen (CBS) van _____ een herstelvordering in strekkende tot het herstel in de oorspronkelijke staat door het staken van het permanent bewonen van een weekendverblijf. Een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

Bij brief dd. 10 september 2004 (stuk 16, subkaft I, straf dossier) sloot de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (GSI) zich bij de vordering van het CBS aan en maakte deze tot de hare. De GSI vroeg gemachtigd te worden om het vonnis ambtshalve uit te voeren en vorderde tevens een dwangsom

1.5

_____ heeft als doel onder meer “*werken op commissiebasis allerlei, het aanbrengen van verzekeringen en kredieten, huur en verhuur, aan- en verkoop van onroerende goederen (...)*” (cf. kافت identiteit en gerechtelijk verleden, straf dossier). De eerste en de tweede beklagde zijn medezaakvoerders van deze vennootschap.

2. Karakter van de misdrijven waarvoor de beklagden worden vervolgd en gevolgen voor de (niet-)strafbaarheid van de instandhouding

2.1

Deze kamer van de rechtbank heeft in het verleden aangenomen dat wat betreft de niet vergunde bestemmingswijziging van recreatie in permanente bewoning (ook indien ze werd vervolgd als een niet naleven van de verkavelingsvoorschriften) er een onderscheid diende te worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich (het ogenblik waarop tot permanente bewoning werd overgegaan) en de instandhouding van deze illegale toestand. Het openbaar ministerie maakte voor dergelijke feiten geen onderscheid tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding en voorzag in de omschrijving naar tijd slechts in één strafbare periode. De rechtbank ging steeds op gemotiveerde wijze over tot heromschrijving en maakte een opsplitsing tussen het tijdstip van de bestemmingswijziging (of de inbreuk op de voorschriften van de verkavelingsvergunning) en de verdere periode van strafbare instandhouding.

2.3

Het hof van beroep te Gent heeft zich o.a. bij arrest d.d. 25 maart 2005 (inzake _____ nr. _____ parketnr. _____ onuitg.) in andere zin uitgesproken. Het hof maakt met dit arrest de door een kamer van deze rechtbank eerder gemaakte opsplitsing tussen bestemmingswijziging en instandhouding ongedaan en beschouwt blijkbaar de niet vergunde bestemmingswijziging en het voortduren van die wijziging als één (voortdurend) misdrijf zonder dat er een onderscheid kan worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding ervan.

2.4

Deze rechtbank en kamer sluit zich thans aan bij dit standpunt van het Gentse hof van beroep en neemt aan dat de notie instandhouding vreemd is aan een niet vergunde bestemmingswijziging (en een aldus gepleegde inbreuk op de verplichtingen van de verkavelingvergunning). Instandhouding impliceert immers een passieve gedraging, namelijk het schuldig verzuim om aan het bestaan van de wederrechtelijk uitgevoerde wijziging een eind te maken (vgl. Cass. 4 februari 2003, nr. www.cass.be). Een wijziging van de bestemming van recreatief in permanent wonen veronderstelt eens gerealiseerd verder actieve daden – zoals steeds door het openbaar ministerie werd betoogd – om de gewijzigde bestemming te behouden. Eens die actieve daden – op die plaats verblijven, slapen, bezoekers ontvangen, het centrum van zijn activiteiten hebben, bereikbaar zijn enz. – verdwijnen, zal ook de bestemmingswijziging verdwijnen. Het laten voortduren van de bestemmingswijziging vergt dus meer dan een passieve gedraging.

3. Gegrondheid van de strafvordering

Het bewijs van de ten laste gelegde feiten blijkt afdoende uit de gegevens van het strafdossier en werd door de beklaagden zowel in de loop van het opsporingsonderzoek als op de terechtzitting d.d. 28 november 2005 uitdrukkelijk erkend. De ten laste gelegde feiten zijn naar het oordeel van de rechtbank dan ook bewezen, namelijk de feiten voorwerp van de tenlastelegging A voor de eerste en de tweede beklaagde en de feiten voorwerp van de tenlastelegging B voor de derde beklaagde. De feiten dienen wel degelijk zowel aan de natuurlijke personen als aan de rechtspersoon te worden toegerekend. Het feit voorwerp van de tenlastelegging B werd duidelijk voor rekening van de derde beklaagde – die de huurgelden ontving – gepleegd. Het betreft een feit dat alleszins wetens en willens gepleegd werd, zodat er geen sprake kan zijn van de decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid op grond van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek.

4. Verzwarende omstandigheid

De verzwarende omstandigheid van artikel 146 DORO zoals voorzien in de aanhangig makende dagvaarding, dient wel degelijk voor de drie beklaagden behouden te blijven. Het staat vast dat de derde beklaagde een rechtspersoon is die onroerend goed koopt, verkoopt, verhuurt enz, zoals duidelijk blijkt uit het doel van de vennootschap dat vermeld is in de statuten. Als medezaakvoerders van de derde beklaagde geldt deze verzwarende omstandigheid ook voor de eerste en de tweede beklaagde. De doelgroep van de verzwarende omstandigheid van de professioneel is immers zeer ruim en geldt ook onder meer voor de bestuurders of zaakvoerders van vennootschappen met het doel als voorzien voor de tweede beklaagde. De wetgever heeft een duidelijke keuze gemaakt voor het aanzienlijk zwaarder bestraffen van elke professioneel die onroerende goederen (ver)koopt, (ver)huurt, bouwt enz.. De voorziene minimumstraffen bij toepassing van de strafverzwaring zijn een gevangenisstraf van 15 dagen en/of een geldboete van 2.000,00 euro. Ook voor de rechtspersoon, de derde beklaagde, wordt de minimumgeldboete aldus 2.000,00 euro.

5. Straftoemeting

5.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de eerste en de tweede beklagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend. Voor de derde beklagde dient rekening te worden gehouden met het strafregister en het doel van de vennootschap.

5.2

De door de beklagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. Bij de beklagden klemt dit des te meer, nu de drijfveer ook economisch was en een constructie met een vennootschap werd opgezet, wat tot uiting komt in de voorziene verzwarende omstandigheid (artikel 146, laatste lid DORO). Bovendien werd nog steeds geen herstel uitgevoerd en bewonen de eerste en de tweede beklagde nog steeds het weekendverblijf. In beginsel is enige gestrengheid in de bestraffing dan ook vereist.

5.3

De *eerste beklagde* is jaar. Zij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat nog mildheid in de bestraffing toelaat. Volgens het inlichtingenbulletin is zij sanitaire helpster.

De *tweede beklagde* is thans jaar. Hij beschikt over een ongunstig strafrechtelijk verleden en werd al meermaals veroordeeld: 1996: misbruik van vertrouwen: gevangenisstraf 3 maanden met uitstel en geldboete 400 frank; 2005: bankbreuk: 4 maanden met uitstel en geldboete 100 frank; 2 x 2003: intoxicatie aan het stuur.

De *derde beklagde* is een vennootschap die onder meer tot doel heeft het verwerven, inrichten en herstellen en tot waarde brengen, beheren, verhuren... van gebouwde en ongebouwde onroerende goederen. Zij werd opgericht op 28 oktober 1993 en beschikt over een blanco strafregister.

5.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

5.5

Het komt de rechtbank passend en rechtmatig voor aan de beklagden voor de

bewezen geachte feiten omschreven onder de diverse tenlasteleggingen voor elk van de beklaagden de in het dispositief van dit vonnis bepaalde geldboeten op te leggen.

5.6

Krachtens art. 146 DORO kunnen de feiten in hoofde van de natuurlijke personen bestraft worden met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaren en/of een geldboete van 26,00 tot 400.000,00 euro.

In hoofde van de vennootschappen geldt art. 7bis Sw., ingevoegd bij wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen dat een reeks straffen heeft ingesteld die op een rechtspersoon kunnen worden toegepast.

Bij het opleggen van een geldboete dient rekening te worden gehouden met de specifieke berekeningswijze voor het bepalen van het minimum en maximum van de geldboete van toepassing op de rechtspersoon.

Art. 41bis Sw. bepaalt dat wanneer de wet op het feit een vrijheidsstraf en/of geldboete stelt, de geldboete toegepast op de rechtspersoon een geldboete zal zijn van minimum 500,00 euro vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimumvrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumgeldboete gesteld op het feit. De maximumgeldboete zal zijn 2.000,00 euro vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximumvrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete gesteld op het feit.

De geldboete in casu van toepassing in hoofde van de rechtspersonen bedraagt dan minimum 133,33 euro (nl. 500,00 x 8/30; een maand gevangenisstraf duurt ingevolge artikel 25 van het Strafwetboek 30 dagen) en maximum 800.000,00 euro.

Ingevolge de voorziene verzwarende omstandigheid (cf. punt 4 hiervoor) wordt de minimumgeldboete echter 2.000,00 euro. De maximumgeldboete blijft 800.000,00 euro.

5.7

De eerste en de tweede beklaagde werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. De derde beklaagde beschikt over een blanco strafregister. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het dispositief van dit vonnis nader bepaald.

5.8

De feiten werden ook gepleegd na 29 februari 2004, zodat de uit te spreken geldboete dient te worden vermeerderd met 45 decimes.

6. Bijzondere verbeurdverklaring van vermogensvoordelen

Voor de derde beklaagde dient de bijzondere verbeurdverklaring te worden bevolen, zoals geldig schriftelijk gevorderd door het openbaar ministerie, waarmee voldaan werd aan artikel 43*bis* van het Strafwetboek, zoals gewijzigd door artikel 3 van de wet van 19 december 2002.

Het bekomen vermogensvoordeel van 9.000,00 euro maakt inherent deel uit van het bewezen verklaarde misdrijf. De rechtbank sluit zich aan bij de berekening die door het openbaar ministerie wordt vooropgesteld. De huur betreft trouwens een constructie, opgezet met oneigenlijke bedoelingen zoals bleek uit de verklaringen van de eerste en de tweede beklaagde. De huurovereenkomst heeft een illegale grondslag. Het gaat dan ook niet op om het misdrijf als bewezen te verklaren en dan te zeggen dat men de bekomen voordelen mag behouden. Dit is een bijkomend krachtig signaal naar de beklaagde-rechtspersoon om haar bewust te maken dat dergelijke misdrijven niet lonend zijn. Wel kan een gedeelte, zoals hierna in het dispositief bepaald, met uitstel worden opgelegd.

7. De herstellvordering

7.1

Het CBS en de GSI hebben, zoals hierboven al aangegeven, een herstellvordering ingesteld, strekkende tot staken van het strijdig gebruik. Tevens werd een dwangsom gevorderd, evenals de ambtshalve uitvoering.

7.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevalen cassatierechtpraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie _____ rolnummer _____ en nummer _____) zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uit-

sluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidtoetsing.

7.3

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, *www.cass.be*). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtredding behoudt.

7.4

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de tenlastellegging A een einde te stellen en leggen aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

7.5

Door het college van burgemeester en schepenen van
 en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 125,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstellmaatregelen.

7.6

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

De rechter *kan* ingediende vorderingen voor bouwinbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 en die nog niet voor eensluitend advies aan de HRH werden voorgelegd, alsnog voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voorleggen. Het

betreft dus een mogelijkheid en geen verplichting voor de strafrechter.

Waar de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluidend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door de stedenbouwkundig inspecteur, acht de rechtbank het niet aangegeven thans dit advies in te winnen. Dit zou bovendien de afhandeling van de zaakodeloos vertragen.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 50, 42, 43, 43bis, 44, 65, eerste lid, 66;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99, § 1-1°-3°, 146 al. 1-1° en laatste lid, 147, 149, 204;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

Wet 29 juni 1964, art. 1, 8 en 14§1.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSpraak

VERKLAART de eerste beklagde en de tweede beklagde
schuldig aan de feiten voorwerp van de tenlastelegging A;

VERKLAART de derde beklagde schuldig aan de feiten voorwerp
van de tenlastelegging B.

VEROORDEELT de eerste beklagde beklagde en de
tweede beklagde voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A elk tot een **geldboete van 2.000,00 euro**, vermeerderd met 45 deciemmen, gebracht op 11.000,00 euro;

VEROORDEELT de derde beklagde voor de feiten voorwerp van de tenlastelegging B tot een **geldboete van 2.000,00 euro**, vermeerderd met 45 deciemmen, gebracht op 11.000,00 euro;

GELAST voor de eerste beklagde gewoon **uitstel** van tenuitvoerlegging voor een termijn van drie jaren voor een gedeelte **groot 1.500,00 euro** van de opgelegde 2.000,00 euro;

GELAST voor de tweede beklagde gewoon **uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaren voor een gedeelte **groot 1.250,00 euro** van de opgelegde 2.000,00 euro;

GELAST voor de derde beklagde gewoon **uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaren voor een gedeelte **groot 1.250,00 euro** van de opgelegde 2.000,00 euro.

ZEGT dat overeenkomstig artikel 14 § 1 van de wet van 29 mei 1964 het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklagde en hierboven uitgesproken geldboete van 2.000 euro, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 90 dagen en bepaalt het met uitstel bepaalde gedeelte op 67 dagen wat betreft en op 56 dagen wat betreft

SPREEKT bovendien in hoofde van de beklagden **ELK** de verplichting uit om een bedrag van 25,00 euro, met 45 opdecimmen (x 5,5) verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

LEGT aan de beklagden **ELK** bovendien een vergoeding op van 25,00 euro bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken;

VEROORDEELT de beklagden **HOOFDELIJK** tot de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van 201,67 euro.

VERKLAART **verbeurd** voor de derde beklagde een bedrag van **9.000,00 euro**, zijnde het equivalent bedrag van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen; GELAST gewoon **uitstel** gedurende een termijn van **drie jaar** van tenuitvoerlegging voor een gedeelte **groot 7.500,00 euro** van de verbeurdverklaarde 9.000,00 euro;

BEVEELT op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de beklagden het strijdig gebruik van het onroerend goed gelegen te **kadastraal**

gekend onder met de hoofdfunctie verblijfsrecreatie te staken en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt het college van burgemeester en schepenen van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, elk afzonderlijk, ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden en hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZES FEBRUARI TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut-procureur des Konings.
griffier.